

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **L. O** zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 20. 5. 2004, č. j. 30 Az 56/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 5. 2003, č. j. OAM-6580/VL-07-K04-2001. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatel v obecné rovině namítal porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), resp. § 12 a § 91 a zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody odkazoval na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Doplnil, že v domovské zemi provozoval obchod; byl vydírán. Požadoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

V následném rozsudku došel krajský soud obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Krajský soud dovodil, že pronásledování stěžovatele probíhalo toliko ze strany soukromých osob, přičemž stěžovatel se účinně neobrátil na domovské orgány. Z hlediska takto uváděných důvodů žádosti o udělení azylu se krajský soud zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody upravené § 12 zákona o azylu. Krajský soud stejně tak neshledal ani naplnění § 13, resp. § 14 zákona o azylu. K naplnění § 14 zákona o azylu, tedy udělení tzv. humanitárního azylu, pak krajský soud doplnil, že na jeho udělení není právní nárok, jeho udělení je na správním orgánu, přičemž ten posuzuje mimořádné okolnosti případu, které však v souzené věci nevyvstaly. Krajský soud neshledal naplnění žádného z žalobního bodu a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel obsáhlou kasační stížnost, a to z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 pod písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

K prvnímu důvodu, tj. nesprávnému právnímu posouzení, stěžovatel zejména uvedl, že v domovské zemi je pronásledován mafií, přičemž toto jednání je ze strany státních struktur trpěno; resp. stát mu nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. V této souvislosti doplnil, že v domovské zemi byl příslušníkem „sociální skupiny řádně pracujících lidí“, kterou však domovský stát neochraňuje; tuto skupinu považuje za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu.

Ke druhému namítanému důvodu, tj. vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, pak stěžovatel zejména uvedl, že označené správní rozhodnutí není v souladu s dikcí § 46 a § 47 správního řádu, když není podepsáno oprávněnou osobou, ale toliko osobou, která se podepsala za správnost; touto vadou se pak soud má zabývat z úřední povinnosti, bez ohledu, zda je taková vada namítána. Odkázal dále na komentář k občanskému soudnímu řádu a princip právní jistoty účastníků řízení a doplnil, že takové rozhodnutí nevyjadřuje vůli správního orgánu. Upozornil i na s tím spojená rizika, např. nemožnost namítnout podjatost soudce, či tlumočníka. Upozornil rovněž na skutečnost, že v důsledku toho, že tak žalovaný doručuje téměř všechna azylová rozhodnutí, dochází k hodnocení České republiky jako neprávního státu, přičemž stát by měl zákony dodržovat v první řadě. Stěžovatel namítal i porušení § 33 odst. 2 správního řádu, a to z důvodu, že byl v závěru pohovoru toliko dotázán, zda se chce seznámit s obsahem zpráv, avšak nebyl upozorněn na to, že může tyto důkazy doplňovat.

Konečně k poslednímu důvodu, tedy k nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, stěžovatel zejména uvedl, že z důvodu, že v okamžiku, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno, ještě nebylo podepsáno oprávněnou osobou, ale pouze osobou, která se podepisuje za správnost, správní orgán neprojevil dostatečným způsobem svou vůli a rozhodnutí je tak nicotné, resp. stiženo závažnou procesní vadou a tudíž nepřezkoumatelné. Zejména upozornil na skutečnost, že rozhodnutí musí být od okamžiku podepsání založeno ve správním spisu, aby se s ním stěžovatel mohl seznámit.

Na základě výše uvedených námitek pak stěžovatel navrhoval, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno; požádal o přiznání odkladného účinku a náhradu nákladů řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis a judikaturu. Doplnil, že žádné azylové důvody během řízení nevyplynuly. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

S ohledem na to, že stěžovatel za důvod kasační stížnosti nejprve označil důvod vymezený pod písm. a) § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy nesprávné právní posouzení právní otázky soudem, je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu významu tohoto důvodu. Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové neshledal.

Stěžovatel konkretizoval své námitky ve spojení s označeným stížnostním bodem zejména tak, že v domovské zemi je pronásledován mafií, přičemž toto jednání je ze strany státních struktur trpěno; resp. stát mu nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. V této souvislosti doplnil, že v domovské zemi byl příslušníkem „sociální skupiny řádně pracujících lidí“, kterou však domovský stát neochraňuje; tuto skupinu považuje za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu.

K této skupině námitek podle Nejvyššího správního soudu nejprve třeba uvést, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel jako důvod opuštění domovské země po celou dobu azylového řízení uváděl pronásledování ze strany vyděračů, soukromých osob; měl obchod, přišli za ním neznámí lidé, požadovali finanční částku, odmítl zaplatit, vyhrožovali mu, že ho zabijí. Ze spisu však vyplynulo, že s výše uvedenými problémy se ani neobrátil na státní orgány; se státními orgány, soudy, apod. přitom problémy nikdy neměl. Na otázku „čeho se obává v případě návratu do vlasti“, odvětil, že by se vše opakovalo, tedy vyjádřil opět obavu z jednání označených osob. Ze spisu dále vyplynulo, že o azyl požádal poté, co mu byl udělen zákaz pobytu na území České republiky. Na závěr protokolu pak stěžovatel podepsal, že byl seznámen s obsahem protokolu, (vedeného za přítomnosti tlumočníka) v ruském jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny. Stěžovatel byl rovněž vyrozuměn o tom, jaké informace, dokumenty má správní orgán k dispozici při posuzování situace v domovské zemi; stěžovatel seznámení s těmito informacemi, dokumenty odmítl, ani je nijak nedoplnil.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení; Nejvyšší správní soud s těmito závěry rovněž souhlasí a s odkazem na svou konstantní judikaturu, resp. na znění ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu, doplňuje, že vyhrožování a fyzické napadání ze soukromé osoby, a to za situace, kdy se stěžovatel se svými problémy účinně neobrátil na domovské orgány, nelze považovat za důvod pro udělení azylu. Rovněž námitka ve spojení s označenou „sociální skupinou“ nemá na posouzení důvodů pro udělení azylu žádný vliv.

V označeném stížnostním důvodu, tedy ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném

rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) cit zákonného ustanovení („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po porovnání všech tvrzení stěžovatele s uvedeným významem jednotlivých částí označeného písm. b), dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani z jedné části ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nedošlo, přičemž uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav tak byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné; přitom nedošlo k porušení § 46 ani § 47 správního řádu. Ke konkrétním námitkám uvedeným k tomuto stížnostnímu bodu Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svou ustálenou judikaturu, ze které vyplývá, že absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70).

Ze správního spisu v tomto směru Nejvyšší správní soud dále zjistil, že rozhodnutí žalovaného je opatřeno úředním razítkem, dále je uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak chybí její podpis, který je nahrazen uvedením „za správnost“ a podpisem osoby, která rozhodnutí zřejmě pouze vyhotovila. Ve správním spise je pak založeno i rozhodnutí, které obsahuje všechny náležitosti správním řádem požadované, přičemž je pod ním podepsán PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky. S odkazem na výše uvedenou judikaturu za této situace proto Nejvyšší správní soud dovozuje, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou; vůle správního orgánu přitom byla dostatečně vyjádřena, k ohrožení jistoty účastníků tak nedošlo.

Žalovanému však lze vytknout, že pochybil, když stěžovateli zaslal rozhodnutí, kde podpis oprávněné osoby absentoval, resp. byl nahrazen podpisem osoby odpovídající

za správnost vyhotovení. Z důvodu, že předmětná vada nebyla stěžovatelem v žalobě ke krajskému soudu vůbec namítána a jelikož z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení jeho procesních práv v řízení před krajským soudem, nelze tuto námitku přijmout za opodstatněnou. Nejvyšší správní soud tak neshledal namítanou vadu řízení; vůle správního orgánu byla vyjádřena dostatečně.

K námitkám týkajícím se rizik plynoucím z formálního pochybení žalovaného, například riziko, že by (ne zcela čitelně) podepsaná osoba rozhodovala v dalším řízení jako soudce, či byla tlumočníkem, a nebylo by tak možné namítnout jejich podjatost, by byly zcela zásadní, pokud by k nim opravdu došlo. Pak by mohly založit vadu rozsudku krajského soudu, jež by byla oprávněně napadnutelná kasační stížností. V daném případě však k naplnění takového rizika podle Nejvyššího správního soudu nedošlo. Protože tedy z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatele a žádné zhoršení jeho celkové právní situace, nebylo možno tuto vadu správního rozhodnutí chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti. Konečně k námitce týkající se porušení § 33 odst. 2 správního řádu, Nejvyšší správní soud uvádí, že ani k jeho porušení v souzené věci nedošlo.

Namítá-li stěžovatel, že postup správního orgánu byl v rozporu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu, nelze s jeho tvrzením souhlasit. Z obsahu protokolu o pohovoru ze dne 13. 9. 2001, obsaženého ve správním spise plyne, že stěžovatel byl v závěru jednání seznámen s obsahem protokolu o pohovoru v ruském jazyce, souhlasil s ním a nežádal o doplnění ani změny. Dále svým podpisem stěžovatel potvrdil, že byl seznámen s tím, jaké podklady má správní orgán k dispozici, přičemž ne 4. straně protokolu je vyjmenováno 12 podkladů, z nichž správní orgán při posuzování věci vycházel. Nejvyšší správní soud má za to, že tímto způsobem správní orgán dostál povinnosti uvedené v ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle něhož je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění, a to zejména za situace, kdy z obsahu správního spisu plyne, že po 13. 9. 2001 nebyl spis již žádnými dalšími podklady doplňován.

Pro dokreslení Nejvyšší správní soud dodává, že v pozdějším vývoji právní úpravy, a to od vyhlášení zákona č. 222/2003 Sb., bylo od aplikace § 33 odst. 2 správního řádu pro azylové řízení upuštěno (podle § 9 zákona o azylu se na řízení o azylu § 33 odst. 2 správního řádu již nevztahuje).

K obecnému tvrzení, že v důsledku toho, že žalovaný výše popsaným způsobem doručuje téměř všechna azylová rozhodnutí, dochází mj. i k hodnocení České republiky jako neprávního státu, přičemž stát by měl zákony dodržovat v první řadě, Nejvyšší správní soud uvádí, že k takovému hodnocení právnosti či neprávnosti České republiky není Nejvyšší

správní soud ze zákona oprávněn, je toliko oprávněn poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických či právnických osob, přičemž k jejich porušení v tomto stížnostním bodě nedošlo.

Konečně i k poslednímu důvodu kasační stížnosti, stěžovatel namítal i porušení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (kasační stížnost, lze podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé) je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu jednotlivých důvodů.

První důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se může jednat nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastalo.

Uváděné konkrétní námitky stěžovatele mající za cíl zejména prokázat nicotnost rozhodnutí, či absenci vůle správního orgánu, tak podle Nejvyšší správního soudu i s ohledem na výše uvedené neobstojí a Nejvyšší správní soud v žádné z námitek stěžovateli nepřisvědčil. Ani naplnění posledního uváděného důvodu, tedy § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebylo v souzené věci shledáno.

Nejvyšší správní soud uvádí, že přezkoumal i všechny další námitky, podnámitky, či rozvádějící tvrzení stěžovatele obsažené v kasační stížnosti, avšak neshledal naplnění ani jednoho z označených stížnostních důvodů.

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na výše namítané skutečnosti nebyl dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušit.

Za této situace Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s. Protože stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 18. května 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu